

Arrest

nr. 209 599 van 19 september 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VANTIEGHEM
Hulstboomstraat 30
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 7 juni 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 1 augustus 2018.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2018 waarbij het verzoek tot internationale bescherming onderzocht en

behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, §1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, §2.

2. Artikel 57/6/1, §1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; of”

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

3.1. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

Bij koninklijk besluit van 17 december 2017 werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3.2. Het is in casu duidelijk dat verzoekster afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid, zijnde Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de verzoeker om internationale bescherming geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, haar land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar.

3.3. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij geen concreet verweer voert tegen de desbetreffende overwegingen aangezien zij zich hoofdzakelijk beperkt tot het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze vaststellingen niet weerlegt noch ontkracht.

De Raad wijst er op dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij voor het huiselijk geweld vanwege haar echtgenoot G.S., geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van problemen in geval van terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten.

Zo wordt vastgesteld dat verzoekster slechts éénmaal, in het jaar 2015, telefonisch contact heeft opgenomen met de politie van Shkodër. Zij heeft aangegeven dat de politie niet bij haar langs kwam, maar uit haar verklaringen blijkt dat zij heeft nagelaten te vragen wanneer de politie precies zou langskomen. Op geen enkel moment informeerde zij zich over de redenen waarom ze niet waren langsgesproken noch ondernam zij nadien nog pogingen om de politie te contacteren (adm. doss., stuk, gehoorverslag, p. 21). Op dit ene contactmoment na, dienden verzoekster noch haar kinderen klacht in

tegen G.S. omwille van de jarenlange mishandeling waarmee zij geconfronteerd werden (*ibid.*, p. 24). Verzoeksters verweer ter vergoelijking van dit nalaten, namelijk dat zij een ongeschoolde vrouw is en dat zij afkomstig is uit het Noorden waar oude tradities nog harder doorleven en de rechtstaat er helemaal niet werkt, biedt geen verschoning noch enige rechtvaardiging voor het feit dat zij noch haar kinderen nog klacht hebben ingediend tegen G.S. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van een bepaald probleem, kunnen zij hier vanzelfsprekend niet tegen optreden. Evenmin nam verzoekster een advocaat onder de arm om met zijn/haar advies en/of bijstand de nodige bescherming te bekomen of deed zij een beroep op een vluchthuis voor vrouwen (*ibid.*, p. 22-23).

De commissaris-generaal erkent dat huiselijk geweld in Albanië nog steeds een wijdverspreid probleem is, doch uit de informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat de Albanese autoriteiten, ofschoon er nog heel wat ruimte voor verbetering is, o.a. op het vlak van gerechtelijke vervolging, meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld en ernstige inspanningen leveren om huiselijk geweld te bestrijden. Zo werden op wetgevend vlak diverse positieve ontwikkelingen vastgesteld. In 2006 werd de wet tegen huiselijk geweld gestemd, die op 1 juni 2007 van kracht werd. Doorheen de daaropvolgende jaren werd de strafwetgeving in Albanië in functie van de bescherming van vrouwen en kinderen gewijzigd, waarbij nieuwe misdrijven in de strafwet werden opgenomen en de straffen voor bepaalde misdrijven werden opgetrokken. Zo werd huiselijk geweld expliciet opgenomen als misdrijf en werden bij andere wettelijke bepalingen de straffen verhoogd wanneer de misdrijven begaan werden door de (ex)partner/(ex-)echtgenoot van het slachtoffer. Tevens kregen politieagenten, medewerkers van rechtbanken en andere overheidsinstellingen training over huiselijk geweld en is in meerdere gemeenten een “nationaal doorverwijzingsmechanisme” aanwezig, bestaande uit een stuurgroep onder leiding van de burgemeester, een multidisciplinair technisch team en een lokale coördinator, dat tot doel heeft slachtoffers van huiselijk geweld op een gecoördineerde manier diensten aan te bieden en ervoor moet zorgen dat slachtoffers onmiddellijk worden doorverwezen naar de juiste instanties. Albanië ratificeerde in 2013 de Europese “Convention on Preventing and Combating Violence against Women and Domestic Violence” en ontwikkelde de afgelopen jaren een nationale strategie – de huidige dateert van oktober 2016 en beslaat de periode 2016 -2020 – om huiselijk geweld drastisch te verminderen. De Albanese overheid organiseert jaarlijks ook bewustmakingscampagnes die ervoor moeten zorgen dat vrouwen en meisjes positiever in beeld worden gebracht. Dat voornoemde maatregelen effect hebben, blijkt uit de vaststelling dat het aantal meldingen van gevallen van huiselijk geweld verhoogd is, wat wijst op meer vertrouwen in het systeem, en dat de rechtbanken – in het bijzonder in Tirana – begonnen zijn om gevallen van huiselijk geweld effectiever te vervolgen. De informatie maakt duidelijk dat de politie effectief reageert naar aanleiding van incidenten van huiselijk geweld, zelfs al is de kwaliteit van de door de politie ondernomen acties nog voor verbetering vatbaar. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat men als slachtoffer van huiselijk geweld terecht kan bij verschillende organisaties. Voor minderjarigen in het bijzonder kan erop gewezen worden dat er op gemeentelijk niveau ‘child protection units’ actief zijn om kinderen te beschermen en dat er ook een nationale kinderscherming actief is die wordt beheerd door een niet-gouvernementele organisatie. In geval van belemmeringen in de rechtsgang kan men een beroep doen op de Ombudsman die de zaak verder onderzoekt en afhandelt. Verzoeksters selectieve lezing van de in het administratief dossier aanwezige informatie vermag hierop geen ander licht te werpen. De verwijzing naar informatie aangaande corruptie in Albanië, evenmin. Er wordt te dezen ook niet betwist dat hervormingen nog steeds nodig zijn, doch in de bestreden beslissing wordt duidelijk aangegeven dat, zoals ook blijkt uit de in het administratief dossier beschikbare informatie, de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen.

In dit verband kan nog gewezen worden op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling met betrekking tot het voorval waarbij haar dochter A. naar de politie was gestapt omwille van het feit dat haar vriend Al. haar in het prostitutiemilieu wilde dwingen en waarbij opgemerkt werd dat uit niets blijkt dat de Albanese autoriteiten deze zaak niet serieus zouden hebben genomen: “U verklaarde dienaangaande dat A.(...) een klacht had neergelegd bij de politie en het adres van Al.(...) had doorgegeven, dat de politie Al.(...) opgepakt had en vervolgens uw familie had ingelicht (CGVS, p. 18). Tevens stelde de politie voor om A.(...) naar een vluchthuis te brengen (CGVS, p. 22-23). U gaf echter aan dat uw echtgenoot niet wilde dat A.(...) naar een vluchthuis ging, dat hij aan de politie verklaarde dat Adelina zelf beslist had om mee te gaan met Al.(...) en dat hij haar vervolgens terug mee nam naar huis (CGVS, p. 18). Gevraagd of u toen zelf stappen had ondernomen om een verklaring af te leggen bij de politie aangaande de situatie van uw dochter A.(...), stelde u van niet (CGVS, p. 18). Opnieuw dient te worden gewezen op het feit dat indien u de autoriteiten niet op de hoogte brengt van bepaalde feiten, zij hiertegen vanzelfsprekend niet kunnen optreden”. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om

burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Uit niet blijkt en verzoekster toont evenmin in concreto aan dat de Albanese autoriteiten in haar geval geen redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die zij zegt te vrezen.

In de mate verzoekster voorhoudt dat geen rekening gehouden werd met haar psychisch welzijn, stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op correcte wijze op basis van de hem voorgelegde medische documenten met betrekking tot haar ziekhuisopname in Albanië tot de conclusie gekomen is dat deze louter een illustratie vormen van het feit dat zij in Albanië een beroep kon doen op de nodige medische voorzieningen. Wat het medisch attest betreft van de Dienst Neurologie van het AZ Maria Middelaes in België, wordt terecht vastgesteld dat het feit dat verzoekster aan een gezichtsandoening lijdt en hiervoor medisch opgevolgd wordt in België op zich niet betwist wordt. Van psychische problemen maakte verzoekster geen enkel gewag. Zo uit de e-mail van een zekere R.N. d.d. 2 juni 2018 gericht aan verzoeksters advocaat blijkt dat verzoekster na het ontvangen van de bestreden beslissing een overdosis aan medicamenten genomen heeft, toont de Raad begrip voor de emoties die bij verzoekster zouden zijn teweeggebracht door de negatieve beslissing, doch dient te worden benadrukt dat dit in geen geval kan bewijzen dat verzoekster voor het huiselijk geweld vanwege haar echtgenoot geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van problemen in geval van terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezig lokale en/of hogere autoriteiten.

Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat medische problemen op zich niet onder het toepassingsgebied vallen van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en verzoekster voor de beoordeling van haar medische problemen zich dient te richten tot de daartoe geëigende procedure.

4. Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin het volgende wordt gesteld: “Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.” (eigen onderlijning). Verzoekster gaat eraan voorbij dat zij niet aantoonde dat zij niet zou kunnen rekenen op de bescherming van de Albanese autoriteiten.

5. Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 30 juli 2018, voert verzoekende partij dat zij door haar echtgenoot gefolterd werd en zij slechts 1 keer naar de politie ging om hem aan te klagen omdat zij bang was voor represailles. Verzoekende partij wijst erop dat niet kan gesproken worden van een effectieve bescherming aangezien zij naar de politie ging en moest vaststellen dat zij niets ondernamen. Ook een advocaat is voor verzoekende partij, als huisvrouw, niet toegankelijk. Zij kon bovendien een advocaat niet betalen en ook in dit geval was zij veel te bang dat zij geslagen zou worden. Voorts stelt verzoekende partij dat zij in haar verzoekschrift duidelijk gewezen heeft op het feit dat de rechtstaat niet werkt. Uit de COI blijkt dat slachtoffers van huiselijk geweld niet kunnen rekenen op een doeltreffend vervolgingsstelsel. In de beschikking wordt niet gerept over de COI en de informatie van Refworld. Voorts blijkt dat rechters omkoopbaar zijn. Uit de informatie blijkt tevens dat geen sprake kan zijn van een veilig land aangezien slachtoffers niet kunnen rekenen op de nodige effectieve bescherming.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 30 juli 2018 opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van de in haar verzoekschrift aangevoerde argumentatie, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert.

De Raad herneemt dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij voor het huiselijk geweld vanwege haar echtgenoot G.S., geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van problemen in geval van terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezig lokale en/of hogere autoriteiten. Haar uitleg slechts één keer naar de politie te zijn geweest om hem aan te klagen omdat zij bang was voor represailles, biedt, zoals reeds in voornoemde beschikking uiteengezet, geen verschuiving noch enige rechtvaardiging voor het feit dat zij noch haar kinderen, klachten hebben ingediend tegen G.S. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van een bepaald probleem, kunnen zij hier vanzelfsprekend niet tegen optreden. Evenmin nam verzoekende partij een advocaat onder de arm om met zijn/haar advies en/of bijstand de nodige bescherming te bekomen. Het verweer dat een advocaat voor haar als huisvrouw niet toegankelijk was en zij een advocaat niet kon betalen, overtuigt de Raad niet temeer uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat voorzieningen inzake kosteloze bijstand in Albanië wel degelijk aanwezig zijn (COI Focus “Albanië: huiselijk geweld” van 13 oktober 2017, p. 36). Hoe dan ook, verzoekende partij deed geen enkele poging om ook maar elders bescherming te zoeken, waaronder een vluchthuis voor vrouwen. Uit voorgaande blijkt dat verzoekende partij slechts minimale pogingen heeft ondernomen om nationale bescherming te verkrijgen. De Raad meent dat dergelijke summiere pogingen onvoldoende zijn om aan te tonen dat de overheid in haar land van herkomst onwillig is om bescherming te verlenen. Dit komt des te duidelijker naar voor nu uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat de Albanese autoriteiten, ofschoon er nog heel wat ruimte is voor verbetering, meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld en ernstige inspanningen leveren om huiselijk geweld te bestrijden. Verzoekende partij verwijst naar de COI en de informatie van Refworld vervat in het administratief dossier om te besluiten dat slachtoffers van huiselijk geweld niet kunnen rekenen op een doeltreffend vervolgingsstelsel, doch, zoals reeds in voornoemde beschikking werd geoordeeld, vermag deze selectieve lezing van de in het administratief dossier aanwezige informatie geen ander licht te werpen op de besluitvorming van het CGVS. Verzoekende partij brengt derhalve geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Er wordt te dezen ook niet betwist dat hervormingen nog steeds nodig zijn, doch in de bestreden beslissing wordt duidelijk aangegeven dat, zoals ook blijkt uit de in het administratief dossier beschikbare informatie, de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in

vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS